

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1905.

Leto VI.

Božji oblak.

(Pravljica.)

Z lučco deklica stopi na prag,
da bi videla božji oblak:

Božji oblak, ki pelje v nebo
dušice naše nad črno zemljó.

Deklica gleda in se smehlja,
zvezde žarijo sredi neba.

In nad zeleno plava goró
božji oblak črez širno nebo.

„Božji oblak, oj, radost s teboj!
Kakšno pač dušico voziš nocoj?

Da bi se nagnil k meni ti zdaj
in bi popeljal s sabo me v raj! . . .”

Čuj, kaj tam v grmu tiho šumi?
Skrivno se plazi, iskré se oči . . .

Čuje oblak jo božji samó,
pa se k nji nagne na črno zemljó . . .

1.

Deklica gleda v sínje nebo,
sladko smehlja se jí modro oko.

Modro oko vidi samo nebo,
kaj mu je zemlja s to črno temò!

Kaj mu je noč, ki krije poljé,
kaj so gozdovi, ki mirni krog spe!

Čuj, kaj tam v grmu tiho šumi?
Skrivno se plazi, iskré se oči . . .

Plane volk divji izza mejé,
deklico nese črez daljno poljé.

Deklica v roki lučco drži:
„Mamica, mamica, kje ste vi?”

Ali kdo čul bi jo sredi noči,
ko vse spi in le zvezda gori?

2.

Mamica bleda stopi na prag
in povprašuje nočni mrak:

„Nočni mrak, ti veš mi za vse —
kje je zdaj Minica, moje srce?

V duši sem čula prošeči njen glas,
pa sem iskat jo v nočni šla čas.

Ali klicala sem jo zaman
v črnem tam gozdu, sredi poljan.

Žalostna vračam zdaj se na prag —
vsmili se Minice, nočni mrak!”

Tiho molči mrak nočni samó
in ji razgrne črno temò.

V dalji pokaže jí širno ravan,
lučco pokaže jí sredi poljan.

Lučca plamti kot zvezde smehlaj,
kadar ozre v nebeški se raj.

In nad lučco trepeče, drhti,
božji oblak se nad lučco zlati.

In na oblaku zaprtih oči
Minica-angelček tiho leži.

Tiho leži in čaka, kedaj
dvigne oblak se božji z njo v raj.

Cvetko Slavin.